

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1552/2019
18.04.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бојан Томић адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда и Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво из Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца АА из ... изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 5977/2018 од 01.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.04.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца АА из ... изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 5977/2018 од 01.11.2018. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 1925/16 од 20.12.2017. године, ставом првим изреке, суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца АА из ... и ББ из ... у овој правној ствари. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој Републици Србији на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 274.500,00 динара, а туженом Граду Београду солидарно исплате износ од 423.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка решења под претњом принудног извршења.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 5977/2018 од 01.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца АА и потврђено решење Вишег суда у Београду П 1925/16 од 20.12.2017. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке решења Вишег суда у Београду П 1925/16 од 20.12.2017. године, тако што су тужиоци АА и ББ обавезани да туженој Републици Србији на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 184.500,00 динара, а туженом Граду Београду солидарно исплате износ од 267.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка решења под претњом принудног извршења.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац АА је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног решења на основу члана 408. у вези члана 420. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14 - у даљем тексту: ЗПП), а који закон се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца АА није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачка 2 ЗПП, овај ванредни правни лек може изјавити. Наводи ревидента о постојању битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 12. став 2. исте одредбе немају значај, јер се према одредби члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП ревизија не може изјавити због означене повреде одредаба поступка. Ревизијски наводи о битним повредама из члана 374. став 1. ЗПП, учињеним пред другостепеним судом, су неосновани јер је другостепени суд за неприхватање жалбених навода дао јасне и довољне разлоге.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су законски наследници пок. ВВ. Правноснажним решењем Окружног суда у Београду Рех 143/06 од 17.06.2009. године пок. ВВ је рехабилитован и утврђено да су одлуке - пресуда Окружног суда за Град Београд К 138/47 од 28.02.1947. године, одлука Среског суда за VII реон Града Београда број I-11/46-IV од 18.03.1947. године, пресуда Среског суда за Град Београд број 1/48 од 18.03.1947. године и записник Комисије за утврђивање ратне добити при III реону Београда од 25.02.1947. године, ништаве од тренутка њиховог доношења и да су ништаве све њихове правне последице. На основу наведених одлука извршен је упис права својине тужене Републике Србије, а потом и права коришћења туженог Града Београда на конфискованим непокретностима - кући кућни број ... у ул. ... у ... и катастарској парцели ..., површине 1077 м2, сада уписаних у лист непокретности број ... КО Тужиоци су дана 28.01.2010. године Вишем суду у Београду поднели тужбу, уређену поднеском од 12.04.2011. године, којом су тражили утврђење да је на основу правноснажног решења о рехабилитацији пок. ВВ престало право својине тужене Републике Србије и право коришћења туженог Града Београда на означеним непокретностима, брисање права својине тужене Републике Србије и права коришћења туженог Града Београда, упис права својине тужилаца са по ½ идеална дела и предају у посед предметних непокретности испражњених од свих лица и ствари (тужиоци су захтев за враћање истих непокретности поднели и Агенцији за реституцију – заведен под бр. 46-007437/2012 од 10.09.2012. године). Предметне непокретности су у листу непокретности број ... КО ... уписане као власништво Републике Србије са правом коришћења Града Београда.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужилаца постављен са циљем остваривања права на враћање конфисковане имовине, и да је заснован на чињеници да је правноснажним решењем о рехабилитацији утврђено да су ништаве судске одлуке

по којима је њиховом оцу била одузета спорна имовина. Полазећи од одредаба Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр.72/11), којима су утврђени услови, начин и поступак враћања имовине одузете применом прописа наведених у том Закону, установљена посебна Агенција за реституцију која води поступак и одлучује о захтевима за враћање имовине, односно исплату новчане накнаде и обештећења по правилима управног поступка, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају не постоји судска надлежност у смислу члана 1. ЗПП, због чега су применом члана 16. став 1. и 2. истог закона донели побијано решење.

Правилан је закључак нижестепених судова да решавање о постављеном тужбеном захтеву не спада у судску надлежност и да постојање правноснажног решења о рехабилитацији није довољан основ за усвајање тужбеног захтева тужилаца у конкретној парници. Решењем о рехабилитацији је утврђено да су ништаве и без правних последица одлуке у вези конфискације имовине сада пок. ВВ, али посебним Законом о враћању одузете имовине и обештећењу је регулисано које су последице те ништавости и у ком поступку се то остварује, а што је у складу и са чланом 104. став 1. Закона о облигационим односима. Стога није могуће да само решење о рехабилитацији доведе до престанка права својине тужене Републике Србије и престанка права коришћења туженог Града Београда, односно до непостојања права тужених услед престанка правног основа њиховог уписа, уписа права својине у корист тужилаца и предаје непокретности тужиоцима као власницима, а што се тражи постављеним тужбеним захтевом. Правноснажно решење о рехабилитацији не значи и обавезно натуралну реституцију, већ само даје основ да се у посебном поступку пред Агенцијом одлучи и о начину враћања имовине, односно обештећењу. Овде се не ради ни о такозваној брисовној тужби, како то наводи ревизија, не само због тога што Закон о државном премеру и катастру („Службени гласник РС“, бр.72/09, 18/10 и 65/13), који сада регулише поступак уписа права на непокретностима, такву тужбу и не познаје, него што и тај закон управо инсистира на исправи на основу које ће се вршити промена уписа, а решење о рехабилитацији није таква исправа.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 154. ЗПП.

Из наведених разлога, неосновани су и остали ревизијски наводи, па је ревизија одбијена на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП у вези члана 420. став 6. ЗПП и одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић